Мені наснилось — на шляху уздрів
Я не безлисту зиму, а весну.
І ніжний аромат мене привів
Над швидкоплинну річечку ясну.
Вздовж берега я йшов, який не смів
Потік за стан перехопить, зімкнуть
Кільце зелених рук: він цілував
Прозоре плесо — і чимдуж тікав.

Буяв там квіт фіалок, анемон,
Ромашок (кожна — росяний Арктур,
і жодна не спішить за горизонт).
І примули, і дзвоники — всі тут:
Дерн не зітхнув, струснувши їх з долонь.
Високі квіти сльози щастя ллють,
Зачувши вітру товариський клич
(Так діти плачуть, тулячись до пліч).

Шипшина уквітчала живопліт,
Переступень і ніжний глід буя,
Мов чаші із вином, вишневий цвіт,
Росу з цих чаш не спили губи дня,
Троянди дикі, плющ повзе услід,
І темний лист блукає навмання.
Лазурні квіти, чорні й золоті,
Прекрасніших не бачив у житті.

А ближче до тремтливої ріки
Бузково-білих ірисів розмай,
Сузір'я квітів поміж осоки.
Старезний дуб схилився через край
До плеса — а латаття пелюстки
Осяяли його всього. Стривай,

Ось зелень в очереті й комишах,
Що око спантеличене втіша.

Здавалося мені, я з квітів цих
Напівреальних, свій букет зібрав,
Ті квіти, що зростали при ріці
Суміжно, теж докупи я складав,
Зібравши разом їх в своїй руці,
Цих бранців часу, як я поспішав!
Я прямував туди, звідкіль звернув,
Аби подарувать їх... Та кому?